

men det offentlige Pligt bliver det saa at skabe Forhold, hvorunder Vilkaarligheden maa vige for Retfærdigheden, og det er ingenlunde Tilfældet nu. Nu er det saaledes, at hver Gang de, der dyrker Brødkorn, kører til deres Købmand med et Læs Rug, lad os sige en halv Snes Tønder, har de at give et Halvthundrede Kroner i Bytte for at faa det samme Kvantum Majs hjem. Det er alle sikkert enige om er Uret og vilkaarligt, og da specielt, naar det ikke rammer det samlede Landbrug, og det gør det ingenlunde. En Mand med en lille Bondegaard paa et Halvthundrede Tønder Land, hvor der er Otte-Marks Drift og altsaa er 6 Tønder Land med Brødkorn, og der avles 12 Fod, altsaa 72 Tdr., maa give 360 Kr. i Bytte for at faa Kornet ombyttet med Majs, medens Ejeren af et større Landbrug ved Siden af, som intet Brødkorn dyrker, gaar ganske fri derfor. Selv om jeg, som sagt, ikke er Tilhænger af Tvangsforanstaltninger, mener jeg dog, man maa kræve, at der er Konsekvens i det, man gennemfører, saa det kommer til at virke efter sin Hensigt.

Vil man da opstille det Spørgsmaal, hvad der er at gøre, er der efter min Mening to Veje at gaa. Jeg vilde foretrække den Vej, at man havde en bevægelig Maksimalpris paa Rug og Hvede. Det har jeg altid været en Tilhænger af, fordi man nu en Gang her i Landet er kommet ind paa at bruge Rug og Hvede som Foderkorn, havde man kunnet faa et andet Foderkorn i Stedet, vilde ingen med Grund have noget at klage over. Det er imidlertid ikke sket. Man har derimod faaet en fast Maksimalpris paa Rug og Hvede, og det er derved, at dette grelle Forhold kommer frem. Naar man vil lægge en Byrde paa et Erhverv, maa man lægge denne Byrde paa samtlige Udøvere af dette Erhverv og ikke blot paa dem, som føler deres Samfundspligt, og jeg vil derfor henstille, at man gik frem ad den Vej at indføre en bevægelig Maksimalpris. For ikke at blive misforstaaet vil jeg gerne have udtrykt klart, at det, jeg ønsker, ingenlunde er, at Brødprisen skal blive højere, end den er nu. Tværtimod, jeg kunde ønske, at den i hvert Fald kan holdes paa, hvad den er i Øjeblikket, eller muligvis senere kunde trykkes noget. Derved vilde det offentlige selvfølgelig komme til at yde noget, saa længe Majsprisen var høj, men naar den nye Høst kom frem, og Majsens saavel som de

andre Foderstoffers Priser dalede, vilde Brødpriserne ogsaa kunne dale.

Men skulde dette ikke kunne gennemføres — og jeg kunde tænke mig, at mange Ting kunde stille sig hemmende i Vejen herfor —, vilde der være en anden Vej at gaa, og selv om jeg ikke er saa stærk Tilhænger af den, som jeg er af den Fremgangsmaade, jeg nu har skitseret, mener jeg dog, at der neppe vil være nogen anden Vej at gaa end den at ansætte Majsprisen lavere, saa at Forholdet udjævnedes imellem den Maksimalpris, vi har, og den Pris, der i Øjeblikket er paa Majs. Gør man det, vil man paa den Maade komme til det samme Maal, men da vil det være nødvendigt, at man paabyder, at Landbrugerne dyrker Brødkorn paa en vis Kvotadel af deres Jord, enten det nu bliver $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{9}$ eller $\frac{1}{10}$. Der vil da kunne være tilstrækkeligt Brødkorn, og jeg synes nærmest, det er en Skandale, at vi staar saaledes i det herhjemme, som det viser sig efter de Oplysninger, vi faar i de nu fremkomne Bilag, hvoraf det fremgaar, at der skal købes Rug hjem til Danmark, og at denne Rug bliver, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds har oplyst, betalt med 27—28 Kr. pr. Tønde, medens man har en Maksimalpris herhjemme af 18 Kr. 50 Øre. Jeg begriber ikke, at man skal købe Rug ude fra, men det er selvfølgelig Forholdene i Øjeblikket, der gør det. Det skulde imidlertid ikke være nødvendigt for Danmark at købe Rug ude fra. Man burde kunne være fri for den Komædie med Indførsel af Rug og burde kunne nøjes med at have Majs at slaas med. Majs er jo nødvendig, hvis man vil opretholde den forhaandenværende Produktion af Flæsk, og ærede Medlemmer ved, at der er forskellige Formaal, vi skal opfylde ved vor Flæskeproduktion netop nu. Derfor er det nødvendigt at opretholde den Flæskeproduktion, vi har i Øjeblikket, og derfor er det ogsaa nødvendigt, at vi indfører det nødvendige Foderkorn.

Jeg vil, som sagt, henstille til dem, der beskæftiger sig særlig med de økonomiske Spørgsmaal — det er ikke Rigsdagen, men den højtærede Minister og den overordentlige Kommission —, at de vil tage det, jeg her har fremdraget, op til alvorlig Overvejelse. Man kan være forvisset om, at hvis der kan skaffes en Ordning af dette Forhold i den af mig antydede Retning, vil derved kunne opnaas 3 Ting. For det første vil man opnaa, at man faar rigeligt med Brødkorn her i